

Věc E. S. a další proti Slovensku

(Ochranná opatření proti týrání)

Věc: E. S. a další proti Slovensku 1)

Typ rozhodnutí: rozsudek senátu (4. sekce)

Číslo stížností: 8227/04

Datum: 15. 9. 2010

Dotčené články Úmluvy: [čl. 3](#) (zákaz mučení); [čl. 8](#) (právo na respektování soukromého a rodinného života)

Výrok Soudu: [čl. 3](#) byl porušen; čl. 8 byl porušen

Separátní stanoviska: ne

Dotčené právní předpisy: Ústava; občanský soudní řád

Prejudikatura Soudu: Akdivar a ostatní proti Turecku, rozsudek velkého senátu ze dne 16. 9. 1996, stížnost č. 21893/93, Reports 1996-IV; Keenanová proti Spojenému království, 2) rozsudek ze dne 3. 4. 2001, stížnost č. 27229/95, ECHR 2001-III; Önerýıldız proti Turecku, rozsudek velkého senátu ze dne 30. 11. 2004, stížnost č. 48939/99, ECHR 2004- -XII; Paul a Audrey Edwardsoví proti Spojenému království, rozsudek ze dne 14. 3. 2002, stížnost č. 46477/99, ECHR 2002-II; T. P. a K. M. proti Spojenému království, 3) rozsudek velkého senátu ze dne 10. 5. 2001, stížnost č. 28945/95, ECHR 2001-V; Z. a ostatní proti Spojenému království, 4) rozsudek velkého senátu ze dne 10. 5. 2001, stížnost č. 29392/95, ECHR 2001-V

Klíčová slova: ponižující zacházení; nelidské zacházení; právní prostředek nápravy; vyčerpání právních prostředků nápravy; respektování soukromého života; pozitivní závazky

Složení senátu: N. Bratza, předseda senátu (Spojené království), L. Garlicki (Polsko), L. Mijović (občanka Bosny a Hercegoviny), D. T. Björgvinsson (Island), J. Šikuta (Slovensko), P. Hirvelä (Finsko), Mihai Poalelungi (Moldávie).

[§ 1. – 3. Průběh řízení před ESLP]

Ke skutkovému stavu

I. Okolnosti případu

4. Skutkový stav případu, jak jej vylíčili stěžovatelé, lze shrnout následujícím způsobem.

5. Stěžovatelé jsou čtyři osoby slovenské národnosti žijící v Košicích. První stěžovatelka, paní E. S., se narodila v roce 1964. Je matkou druhé stěžovatelky Er. S. a třetí stěžovatelky Ja. S. a čtvrtého stěžovatele Já. S, kteří se narodili v roce 1986, 1989 a 1988.

6. Dne 7. 3. 2001 opustili stěžovatelé byt, v němž žili s panem S., který byl manželem první stěžovatelky a otec druhé a třetí stěžovatelky a čtvrtého stěžovatele. První stěžovatelka odstěhovala zbylé stěžovatele pryč z tohoto bytu, aby je ochránila před fyzickým násilím a pohlavním zneužíváním ze strany pana S.

7. Dne 11. 4. 2001 požádala první stěžovatelka u Okresního soudu I. Košice o rozvod. Dne 25. 6. 2001 svěřil okresní soud první stěžovatelce zbylé stěžovatele do péče do doby ukončení rozvodového řízení. Dne 19. 3. 2002 okresní soud první stěžovatelku a pana S. rozvedl. Rozvod se stal pravomocným dne 6. 5. 2002. První stěžovatelce byli svěřeni do péče zbylí stěžovatelé dne 18.11. 2003.

8. Dne 21. 5. 2001 podala první stěžovatelka trestní oznámení proti svému manželovi v němž tvrdila, že jí a její děti týral a jednu z dcer pohlavně zneužíval.

9. Ve stejný den požádala první stěžovatelka Okresní soud Košice I. o vydání předběžného opatření nařizujícího manželovi, aby se vystěhoval ze státního bytu, jenž měli ve společném nájmu. Poukázala na chování svého manžela směrem k dětem a podání doplnila o znaleckou zprávu, z níž vyplývalo, že zbylí stěžovatelé byli svým otcem fyzicky i psychicky týráni, a v níž znalec vyjádřil názor, že je absolutně nezbytné zbývajících stěžovatele od otce oddělit.

10. Na základě [§74](#) a [76](#) občanského soudního řádu mohly soudy vydat předběžné opatření nařizující stranám nějak konat, zdržet se nějakého jednání nebo něco strpět. Dne 20. 6. 2001 okresní soud zamítl stěžovatelčinu žádost, neboť zjistil, že nemá pravomoc omezit jejímu manželovi právo na užívání majetku. Následkem toho se stěžovatelé museli odstěhovat ze svého domu, od své rodiny, přátel; druhá a třetí stěžovatelka musely změnit školu.

11. První stěžovatelka se odvolala ke Krajskému soudu v Košicích. V odvolání uvedla, že jí děti byly svěřeny do péče

a že proti jejich otci bylo zahájeno trestní stíhání.

12. Dne 31. 8. 2001 Krajský soud v Košicích potvrdil prvoinstanční rozhodnutí nevydat předběžné opatření. Konstatoval s odkazem na příslušné zákony a judikaturu, že by stěžovatelka mohla podat návrh na ukončení společného nájmu bytu pouze po pravomocném rozhodnutí v rozvodovém řízení. Nařízení předběžného opatření za podmínek požadovaných stěžovatelkou by představovalo nadměrnou zátěž pro jejího manžela. Krajský soud však naznačil, že předběžné opatření by mohlo být vydáno, pokud by místo toho stěžovatelka navrhla nařídit svému manželovi zdržet se nevhodného chování směrem k ní a jejím dětem a upustit od dalšího vyhrožování.

13. Stěžovatelé podali ústavní stížnost. Dne 18. 6. 2003, krátce před tím, než rozhodl ústavní soud, byl manžel první stěžovatelky odsouzen Krajským soudem v Košicích za trestný čin týrání, násilí a pohlavního zneužívání. Byl mu uložen trest čtyřletého odnětí svobody. Znalecký posudek předložený v průběhu řízení dospěl k závěru, že kontakt zbylých stěžovatelů s otcem měl nepříznivý vliv na jejich zdraví a vývoj.

14. V nálezu ze dne 9. 7. 2003 shledal slovenský ústavní soud (Ústavný súd Slovenskej republiky), že Okresní soud Košice I. a Krajský soud v Košicích porušili práva druhé a třetí stěžovatelky a čtvrtého stěžovatele na ochranu před špatným zacházením zakotvených v [čl. 16 odst. 2](#) (zákaz mučení, nelidského a ponižujícího zacházení a trestání) a [čl. 21 odst. 2 a odst. 3](#) (nedotknutelnost obydlí) Ústavy, jako i práva upravená v [čl. 19](#) Úmluvy o právech dítěte, který nařizuje smluvním stranám přijmout opatření na ochranu dětí před jakýmkoli tělesným nebo duševním násilím včetně pohlavního zneužívání tím, že nepřijaly vhodné opatření na ochranu dětí před špatným zacházením ze strany jejich otce.

15. Listinné důkazy ve spisu postačovaly k závěru, že stěžovatelé byli podrobeni fyzickému násilí ze strany manžela první stěžovatelky. V nálezu bylo uvedeno, že děti první stěžovatelky nebyly stranou řízení o předběžném opatření. S ohledem na tyto skutečnosti případu však měly nižší soudy vydat předběžné opatření směřující k ochraně před násilím a špatným zacházením z vlastní iniciativy. Takováto povinnost vyplývala z příslušných ustanovení občanského soudního řádu a Úmluvy o právech dítěte.

16. Ústavní soud dospěl k závěru, že shledání porušení samo o sobě poskytlo třem stěžovatelům dostatečné spravedlivé zadostiučinění. Z tohoto důvodu zamítl jejich žádost o náhradu škody za nemajetkovou újmu.

17. Co se týče první stěžovatelky, rozhodnutí krajského soudu uvádělo, že předběžné opatření mohlo být vydáno, pokud by byla formulovala svůj návrh jiným způsobem. Takovýto závěr krajského soudu podle ústavního soudu neporušil stěžovatelčina ústavní práva.

18. V lednu 2003 došlo ke změně právní úpravy, která nyní výslovně zakotvila možnost požádat, aby soud uložil osobě podezřelé z násilí, aby nevstupovala dočasně do domu nebo bytu, v němž bydlí osoba blízká nebo osoba, která je v její péči nebo výchově, ve vztahu k níž je důvodně podezřelá z násilí. Týden před tím, než ústavní soud vynesl svůj nálezh, podala první stěžovatelka k Okresnímu soudu Košice I. návrh na vydání předběžného opatření nařizujícího mimo jiné, aby její bývalý manžel nemohl vstoupit do jejich společného bytu. Dne 7. 7. 2003 vydal Okresní soud Košice I. v tomto smyslu předběžné opatření počínaje dnem doručení usnesení do uplynutí 15 dní od vykonatelnosti rozhodnutí. Zároveň soud nařídil první stěžovatelce, aby podala návrh na vyloučení z užívání bytu a to do 30 dní od vynesení usnesení. Rozhodnutí se stalo vykonatelným dne 29. 10. 2003.

19. Dne 10. 7. 2003 podala první stěžovatelka u Okresního soudu Košice I. žalobu, již se domáhala vyloučení svého bývalého manžela z užívání bytu. Dne 18. 5. 2004 podala u Okresního soudu Košice I. žalobu na zrušení práva na společný nájem bytu. Dne 10. 12. 2004 Okresní soud Košice I. zrušil právo na společný nájem bytu a první stěžovatelka se stala jeho výhradní nájemkyní. Dále soud uložil bývalému manželovi povinnost se do 15 dnů od pravomocnosti rozsudku vystěhovat z bytu.

II. Relevantní vnitrostátní právo

A. Občanský soudní řád (ve znění účinném do 31. 12. 2001)

20. § 74

„(1) Před zahájením řízení může soud nařídit předběžné opatření, jestli je nezbytné, aby byly dočasně upraveny poměry stran, nebo pokud panuje obava, že by byl výkon soudního rozhodování ohrožen.“

(2) Příslušný k nařízení předběžného opatření je soud, který je příslušný k řízení ve věci. Stranami řízení jsou ti, kdo by jimi byli ve věci samé.“

21. § 76 upravuje, že předběžným opatřením může soud uložit straně, aby něco vykonala, něčeho se zdržela nebo něco strpěla.

B. Občanský soudní řád (ve znění účinném od 1. 1. 2003 do 31. 8. 2003)

22. Novelizovaný § 74 zakotvuje:

„(1) Před zahájením řízení může soud nařídit předběžné opatření, je-li je nezbytné, aby byly dočasně upraveny poměry stran, nebo pokud panuje obava, že by byl výkon soudního rozhodování ohrožen.“

(2) Příslušný k nařízení předběžného opatření je soud, který je příslušný k řízení ve věci. Stranami řízení jsou ti, kdo by jimi byli ve věci samé.“

23. Novelizovaný čl. 76 přímo zakotvuje, že soud může uložit straně „nevstupovat dočasně do domu nebo bytu, v němž bydlí osoba blízká nebo osoba, která je v její péči nebo výchově, ve vztahu k níž je důvodně podezřelá z násilí“.

C. Občanský zákoník (ve znění účinném od 1. 1. 2003)

24. § 705a zakotvuje:

„Jestliže se z důvodu fyzického násilí nebo psychického násilí nebo hrozby takovýmto násilím ve vztahu k manželovi nebo k rozvedenému manželovi jako společnému uživateli bytu nebo k blízké osobě, jež s ním bydlí společně v bytě, stalo další spoluzití nesnesitelným, může soud na návrh jednoho z manželů nebo rozvedených manželů omezit užívací právo druhého z nich nebo ho z užívání úplně vyloučit.“

Právní posouzení

K tvrzenému porušení [čl. 3](#) a [čl. 8](#) Úmluvy

25. Stěžovatelé vznášeli námitky podle [čl. 3](#) a [čl. 8](#) Úmluvy v tom smyslu, že je úřady vhodným způsobem neochránily před zacházením, kterému byli vystaveni ze strany manžela/otce. [Čl. 3](#) Úmluvy zní:

„Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.“

26. [Čl. 8](#) Úmluvy zní:

„1. Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

2. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinů, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“

27. Vláda připustila, že vnitrostátní úřady nepřijaly vhodná opatření k ochraně druhé a třetí stěžovatelky a čtvrtého stěžovatele před špatným zacházením v rozporu s [čl. 3](#) Úmluvy. Vláda dále přiznala, že úřady porušily pozitivní povinnost chránit právo stěžovatelů na respektování soukromého života druhé a třetí stěžovatelky a čtvrtého stěžovatele. Nicméně vláda měla za to, že druhou a třetí stěžovatelku a čtvrtého stěžovatele nelze považovat za oběti, neboť jim byla na vnitrostátní úrovni poskytnuta dostatečná náprava.

28. S ohledem na první stěžovatelku vláda trvala na tom, že její stížnost byla nepřijatelná, neboť stěžovatelka nevyčerpala vnitrostátní právní prostředky nápravy.

I. K přijatelnosti

29. Vláda tvrdila, že první stěžovatelka nevyčerpala vnitrostátní prostředky nápravy. Krajský soud jí vysvětlil, že neformulovala svůj nárok přesně a měla by požadovat vydání předběžného opatření zohledňujícího chování jejího bývalého manžela. V tomto ohledu se nacházela v jiné situaci než nezletilí stěžovatelé, kteří zasluhovali zvláštní ochrany soudů. Na rozdíl od nich nemohla první stěžovatelka uspět v občanskoprávním řízení bez právně podloženého návrhu. Protože takovýto návrh nikdy nepředložila, její následná stížnost byla před ústavním soudem neúspěšná.

30. Vláda dále namítala, že nezletilým stěžovatelům byla poskytnuta adekvátní náhrada nálezem ústavního soudu ze dne 9. 7. 2003, v němž bylo v podstatě řečeno, že postup soudů, jež neochránily práva nezletilých, porušil jejich práva podle [čl. 3](#) a [čl. 8](#) Úmluvy. Vláda trvala na tom, že náprava nespočívá výhradně v poskytování finančního zadostiučinění. V případě porušení [čl. 2](#) a [čl. 3](#) Úmluvy je kompenzace nemajetkové újmy jen jednou z možných typů náhrad (Keenanová proti Spojenému království, § 130). V posuzovaném případě vzal ústavní soud ohled na zvláštní okolnosti případu a uzavřel, že shledání porušení je dostatečnou náhradou. Poznamenal, že první stěžovatelka přispěla k následkům tím, že nepodala návrh podle pokynů krajského soudu. Vláda navíc zastávala názor, že do doby vynesení nálezu ústavního soudu byl manžel/otec stěžovatelů odsouzen k čtyřletému trestu odnětí svobody; [§ 76](#) občanského soudního řádu byl novelizován a dal soudům pravomoc dočasně zakázat vstup do konkrétního bytu nebo domu osobě podezřelé z násilností.

31. První stěžovatelka namítala, že náprava specifikovaná vládou, konkrétně návrh na nařízení bývalému manželovi, aby se zdržel nevhodného chování směrem k ní a nezletilým stěžovatelům, nepředstavoval dostatečnou nápravu, protože jí ani jejím dětem neposkytoval dostatečnou ochranu. Protože hrozba vysokého trestu odnětí svobody ani dříve jejího bývalého manžela neodradila od „nevhodného jednání“, nebylo rozumné očekávat, že by předběžné opatření poskytlo dostatečnou ochranu.

32. Druhá a třetí stěžovatelka a čtvrtý stěžovatel tvrdili, že neztratili postavení stěžovatele, protože jim vnitrostátní orgány neposkytly adekvátní nápravu za porušení jejich práv garantovaných Úmluvou. V podobných případech ústavní soud pravidelně a téměř bez výjimky poskytoval stěžovatelům vhodné finanční zadostiučinění.

33. Soud připomíná, že je na vládě, která se dovolává nevyčerpání domácích opravných prostředků, aby prokázala, že v teorii i praxi byly k dispozici opravné prostředky, které byly přístupné a schopné poskytnout nápravu reagující na stížnosti stěžovatelů a nabízející rozumnou šanci na úspěch (viz Akdivar a ostatní proti Turecku, § 68). Ve světle komentářů učiněných krajským soudem by se zdálo, že první stěžovatelka měla rozumnou šanci na úspěch, pokud by požádala o předběžné opatření nařizující jejímu bývalému manželovi, aby se zdržel nevhodného chování. Soud ale není přesvědčen, že takovéto předběžné opatření by poskytlo adekvátní nápravu, pokud jde o stěžovatelčiny nároky. Ta měla obavy, že její bývalý manžel, který byl právě obviněn z fyzického týrání jí i jejích dětí a pohlavního zneužívání její dcery, měl stále právo vstoupit do pronajatého bytu, v němž se svými dětmi bydlela, a právo nadále s nimi pobývat. Z toho důvodu požadovala předběžné opatření vylučující

bývalého manžela z užívání bytu. Nařízení, aby se zdržel nevhodného jednání směrem k ní a jejím dětem, by jí poskytlo podstatně slabší ochranu, než jakého se původně domáhala. Takové předběžné opatření by v podstatě vyžadovalo od bývalého manžela stěžovatelky, aby se zdržel jednání, které už bylo trestním právem zakázané, což samo o sobě dříve jako odstrašující prostředek nestačilo. Soud proto dochází k závěru, že návrh na takové předběžné opatření nepředstavoval účinný právní prostředek nápravy ve smyslu [čl. 35 odst. 1](#) Úmluvy. První stěžovatelka proto vyčerpala všechny účinné vnitrostátní prostředky nápravy.

34. S ohledem na druhou a třetí stěžovatelku a čtvrtého stěžovatele Soud připomíná, že povaha práva, které je v sázce, má dopad na typ nápravy, která se vyžaduje po státu. Tam, kde jsou namítána porušení práv zakotvených v čl. 2 a čl. 3, kompenzace za majetkovou škodu a nemajetkovou újmu by v zásadě měla být součástí poskytované nápravy (viz Önerýıldüz proti Turecku, § 147; Paul a Audrey Edwardsovi proti Spojenému království, § 97; Z. a ostatní proti Spojenému království, § 109; T. P. a K. M. proti Spojenému království, § 107).

35. V projednávaném případě stát umožňoval poskytnout náhradu, u níž byla kompenzace za nemajetkovou újmu alespoň v principu součástí dostupné náhrady. Nicméně poté, co shledal porušení práv podle [čl. 16 odst. 2](#) (zákaz mučení, nelidského a ponižujícího zacházení či trestání), [čl. 21 odst. 2 a 3](#) (neporušitelnost obydlí) Ústavy, stejně jako práv podle [čl. 19](#) Úmluvy o právech dítěte, který povínuje stát, aby přijal vhodná opatření na ochranu dětí před všemi formami fyzického a psychického násilí včetně pohlavního zneužívání, nezletilých stěžovatelů, odmítl jim udělit finanční satisfakci s tím, že shledání porušení samo o sobě představuje dostatečnou náhradu.

36. Soud není přesvědčen důvody předkládanými vládou pro neudělení finanční kompenzace nezletilým stěžovatelům. Ve světle závěru ústavního soudu, že nižší soudy mohly a měly vyhovět původnímu návrhu první stěžovatelky, a ve světle závěru Soudu, že návrh na předběžné opatření podle pokynů krajského soudu nepředstavoval účinný prostředek nápravy, Soud nevidí velkou váhu v argumentu vlády, že další následky snášené stěžovateli byly alespoň částečně zapříčiněny tím, že první stěžovatelka nepodalala další návrh. Ke všemu odsouzení otce nezletilých stěžovatelů více než dva roky poté, co byl dne 21. 5. 2003 podán první návrh a následná novelizace trestního řádu v lednu 2003, nepředstavovaly adekvátní náhradu třem nezletilým, kteří byli nuceni opustit rodný dům, protože jim stát neposkytl ochranu před týrajícím rodičem po více než dva roky.

37. Soud proto dochází k závěru, že v důsledku toho, že ústavní soud neposkytl nezletilým stěžovatelům finanční kompenzaci, neobdrželi nezletilí adekvátní náhradu za porušení jejich práv podle [čl. 3](#) a [čl. 8](#) Úmluvy.

38. Soud dále poznamenává, že stížnost není nepřijatelná z jiného důvodu. Stížnost proto musí být prohlášena za přijatelnou.

II. Meritum věci

39. Vláda připustila, že vnitrostátní orgány nepřijaly vhodná opatření na ochranu nezletilých stěžovatelů před špatným zacházením v rozporu s [čl. 3](#) Úmluvy. Vláda dále připustila, že orgány porušily pozitivní povinnost chránit právo stěžovatelů na respektování soukromého života druhé a třetí stěžovatelky a čtvrtého stěžovatele.

40. Soud proto dochází k závěru, že žalovaný stát nedostál pozitivní povinností chránit práva druhé a třetí stěžovatelky a čtvrtého stěžovatele zakotvená v [čl. 3](#) a [čl. 8](#) Úmluvy.

41. První stěžovatelka nesouhlasila s tím, že by její práva obsažená v čl. 3 a čl. 8 byla státem adekvátně chráněna.

42. Vláda na druhé straně tvrdila, že stěžovatelka nemohla být chráněna před svým bývalým manželem, neboť nesprávně formulovala své nároky v podaném návrhu. Naproti tomu všechny její následné návrhy na ochranu byly úspěšné. Dne 7. 7. 2003, následně po novelizaci zákona, bylo vydáno předběžné opatření, které zakazovalo jejímu bývalému manželovi vstoupit do bytu a dále, dne 10. 12. 2004, právo na společný nájem bytu bylo zrušeno. V každém případě dne 18. 6. 2003 byl bývalý manžel první stěžovatelky odsouzen za trestný čin týrání jí a jejich dětí s trestem odnětí svobody na více než čtyři roky. Z toho důvodu měla vláda za to, že první stěžovatelce byla poskytnutá účinná ochrana před špatným zacházením ze strany jejího bývalého manžela a proti zásahům do jejího práva na respektování jejího soukromého a rodinného života.

43. Soud již dospěl k názoru, že alternativní opatření navrhované krajským soudem by stěžovatelce neposkytlo adekvátní ochranu před bývalým manželem. Následná rozhodnutí soudů, na než odkazovala vláda, byla přijata teprve v červenci 2003 a prosinci 2004. Stěžovatelka nemohla podat návrh na předběžné opatření, jež by zakázalo jejímu bývalému manželovi, aby vstupoval do bytu až do doby, než byl příslušný zákon novelizován v lednu 2003. Není zřejmé, proč rozhodnutí o zrušení nájmu nebylo přijato do prosince 2004, když rozvodové řízení bylo ukončeno v květnu 2002, a zda zdržení jde na vrub první stěžovatelce nebo vnitrostátnímu soudu. V každém případě první stěžovatelka nebyla v postavení navrhnout zrušení nájmu až do doby ukončení rozvodového řízení v květnu 2002, přibližně rok od doby, kdy byla poprvé vznesena obvinění proti jejímu bývalému manželovi. S ohledem na povahu a vážnost obvinění bylo na místě poskytnout první stěžovatelce a jejím dětem ochranu bezprostředně, a ne rok či dva od doby, kdy byla vznesena obvinění. Soud shledal, že během této doby neměla první stěžovatelka k dispozici účinnou nápravu, která by zajistila ochranu jí a jejím dětem před jednáním jejího bývalého manžela.

44. Ve vztahu k nezletilým stěžovatelům vláda připustila, že pokud by byli oběťmi ve smyslu [čl. 35 odst. 1](#), nebyli chráněni, což vedlo k porušení jejich práv zakotvených v [čl. 3](#) a [čl. 8](#) Úmluvy. Ve vztahu k první stěžovatelce vláda namítala, že stát jí nabídl adekvátní ochranu před jejím bývalým manželem. Vláda však netvrdila, že první stěžovatelka nebyla vystavena zacházení dosahujícího hranice [čl. 3](#) a [čl. 8](#). Proto ve světle závěru soudu, že žalovaný stát jí neposkytl adekvátní ochranu před bývalým manželem, Soud shledává, že žalovaný stát nedostál pozitivnímu závazku chránit práva první stěžovatelky upravená v [čl. 3](#) a [čl. 8](#) Úmluvy.

K tvrzenému porušení [čl. 5 odst. 1](#) Úmluvy

45. Stěžovatelka tvrdila, že ze skutkových okolností případu vyplývá porušení [čl. 5 odst. 1](#) Úmluvy.

46. Soud přezkoumal tuto stížnost, a dospěl k závěru, že ve světle dokumentů, jež má k dispozici, a s ohledem na příslušnost k posuzování předložených skutečností, tato stížnost nevzbuzuje zdání porušení práv a svobod zakotvených v Úmluvě a jejích protokolech.

47. Z toho vyplývá, že tato část stížnosti je zjevně neopodstatněná a musí být odmítnuta v souladu s [čl. 35 odst. 3](#) a [4](#) Úmluvy.

[§ 48. – 57. K aplikaci [čl. 41](#) Úmluvy]

Výrok rozsudku

Z těchto důvodů Soud jednomyslně rozhodl, že

1. [čl. 3](#) Úmluvy byl porušen;

2. [čl. 8](#) Úmluvy byl porušen.

1) Originál rozsudku byl publikován v angličtině. Zpracování a překlad: Lubomír Majerčík.

2) Rozsudek č. 172 v čísle 4/2001.

3) Rozsudek č. 159 v čísle 3/2001.

4) Rozsudek č. 159 v čísle 3/2001.